

περί τοῦ πόθεν προέρχεται ὁ ἐν αὐτῇ ἀναπόφευκτος θάνατος. Ἄλλ' ἡμεῖς σχεδὸν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι προξενεῖ αὐτὸν τὸ ἀνθρακικὸν δξύ ἀέριον, τὸ ὁποῖον, ἐκφεύγον διὰ τινων σχισμῶν τῆς γῆς, συναθροίζεται πάμπλου εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος· διότι, ὡς βαρύτερον τοῦ κοινοῦ ἀέρος, κατακαθίζει πλησίον τῆς ἐπιφανείας. Τὸ ἀνθρακικὸν τοῦτο ἀέριον, συμμιγμένον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μετ' ἄλλων αερίων, ἀπολύεται δι' ἡφαιστίου ἐνεργείας, ἥτις ἐξακολουθεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν γῆν, μολονότι μὲ σφοδρότητα μικροτέραν τῆς παραγούσης ἐκρηξίν. Παρόμοια φαινόμενα εἰς τὴν Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας προέρχονται ἀπὸ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἀνθρακικὸν δξύ εἶναι τὸ ἀέριον τὸ γεννώμενον ἀπὸ καιομένων ἀνθρακας, καὶ τὸ ὁποῖον προσέτι, εὐρίσκειται εἰς φρέατα, εἰς τάφους, καὶ εἰς ἄλλα μέρη πρὸ πολλοῦ κεκλεισμένα. Ὅτι δὲ κατὰ συνέπειαν βλάπτεται ἡ υγεία, καὶ ποτε ἡ ζωὴ, τῶν κλειομένων εἰς στενά δωμάτια μετὰ καιομένων ἀνθράκων, καὶ ὅτι πολλοί, ἀπροσέκτως καταβάντες εἰς φρέατα ἢ εἰς τάφους, ἀπέθανον ἐκεῖ τὸν αὐτὸν θάνατον ὡς οἱ ὀρμῶντες εἰς τὴν Φαρμακερὰν Κοιλιάδα τῆς Ἰαύας, εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΠΡΟΣ ΤΟΙΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

ΙΔΕΑ τις ἀλλόκοτος ἐμφωλεύει εἰς τὰς κεφαλὰς τινῶν, ὅτι δηλαδή οἱ τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων ἰδιοκτηταί, οἱ χαρτοποιοὶ, οἱ τυποθέται, οἱ πιεσταί, καὶ ὅλα τὰ συνεργούντα εἰς ἐκδοσιν βιβλίων θερμοαίματα ζῶα, ἔχουσι τὰς ιδιότητας τοῦ χαμαιλέοντος, καὶ κατὰ συνέπειαν ζῶσι μὲ τὸν ἀέρα! Σφάλμα μεγαλύτερον τούτου δὲν ἐμπορεῖ νὰ υπάρξῃ. Ὅποιαδήποτε θεωρία καὶ ἂν ἐπικρατῶσι περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἅπαντες οἱ προειρημένοι ὑπόκεινται εἰς τοὺς κοινούς νόμους τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ πρὸς διατήρησιν τῆς ζωτικότητος αὐτῶν ἀπαιτοῦν οὐσιώδη τροφήν. Ἄλλ' ἡ ζωολογικὴ αὕτη ἀτοπία δὲν εἶναι μᾶλλον γελοιώδης παρ' ἄλλο τι δόγμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἀσμένως ἠσπάσθησαν τινὲς τῶν καθυστερούντων ἐπιτροπῶν καὶ συνδρομητῶν. Νομίζουν ὅτι τὸ περιοδικὸν εἶναι ὡς φυτὸν τοῦ κατωτέρου εἴδους, τὸ ὁποῖον, ἀπαξ φυτευθὲν, βλαστάνει καὶ θάλλει ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ρίπτει τὰ ἄνθη καὶ τοὺς καρπούς εἰς τὴν θύραν των χωρὶς φροντίδος καὶ καλλιέργειας! Πῶς ὅμως ἄνδρες τόσοσιν πεφωτισμένοι, ὅσων οἱ ἀναγνώσται περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων, ὑπέπεσον εἰς τοιαύτην ἡλίθιον πίστιν, δυσκολευόμεθα πολὺ νὰ ἐννοήσωμεν ἄλλ' ἐλπίζομεν ὅτι πᾶς συνδρομητῆς εἴτε περιοδικοῦ εἴτε ἐφημερίδας, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ προσαφθῇ τόσοσιν ἀξιογέλαστος ἄγνοια,

θέλει διαμιᾶς ἀπαλλάξῃν ἑαυτὸν τοιαύτης ἀτίμου ὑποψίας, καὶ ἀποδείξῃν ἀναντιρρήτως τὴν γῶσιν αὐτοῦ, πέμπων τὰ χρήματα εἰς οὐς ἀνήκει, ὥστε καὶ αὐτοὶ ἰλαρῶς νὰ ἐξακολουθῶσι τοὺς πρὸς ὠφέλειαν καὶ τέρψιν αὐτοῦ ἀγῶνας των.

ΧΩΡΙΚΟΙ ΤΙΝΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ γενναία πράξις πάντοτε μ' ἐφάνη ἀξία μεγίστου θαυμασμοῦ.--Κατὰ τὸ βόρειον τῆς Ἰταλίας συνέθετο ποτὲ δυνατὴ πλημμύρα, προελθοῦσα ἐκ τῆς ταχείας διαλύσεως ὑπερβολικῆς ποσότητος χιόνος, ἥτις εἶχε πέσει ἐπὶ τῶν Ἄλπεων· ὁ ποταμὸς Ἄθεσις*, ἐξογκωθείς, ἀφῆρπασε γέφυραν πλησίον τῆς Βερώνης, ἐκτὸς τοῦ μέσου μέρους, ἐφ' οὗ ἴστατο ἡ κατοικία τοῦ φορολόγου, ἢ τοῦ θυρωροῦ, (λησιμονῶ ποίου)· ὁ δυστυχῆς οὗτος ἔμεινε, μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, πεφυλακισμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων, καὶ κατὰ στιγμὴν εἰς κίνδυνον ὀλέθρου. Οἱ ἐπὶ τῶν ὄχθων ἔβλεπον αὐτὸν, τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, μετὰ χειρῶν ἐκτεταμένων καὶ μετὰ ἔλεεινῶν κραυγῶν, ἐπικαλουμένους βοήθειαν, ἐνῶ κλάσματα τῆς μενούσης ταύτης καμάρας ἐπιπτον ἀδιακόπως εἰς τὰ ὕδατα. Εἰς τὸν ἔσχατον τοῦτον κίνδυνον, εὐγενῆς τις, παρειακόσμενος, ὁ Κόμης Πουλβερνίου, προσέφερεν ἑκατὸν φλωρία Βενετικὰ εἰς τὸν ὅστις ἤθελεν ὑπάγει μὲ ἀκάτιον, καὶ ἀπαλλάξει τὴν ἀθλίαν οἰκογένειαν. Ἄλλα τόσοσιν μέγας ἦτον ὁ κίνδυνος τοῦ ν' ἀφαρπαγῇ τις ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος, τοῦ νὰ σπρωχθῇ κατεπάνω εἰς τὸ κλάσμα τῆς γεφύρας, ἢ νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ τὰς πιπτούσας πέτρας, ὥστε οὐδεὶς ἐκ τῶν πολυαριθμῶν θεατῶν εἶχεν ἀρκετὴν τόλμην εἰς ἀπόπειραν τοιοῦτου ἀνδραγαθίματος. Χωρικός τις, παρερχόμενος, ἔμαθε τὴν προταθείσαν ἀμοιβήν. Ἀμέσως πηδήσας εἰς τὸ ἀκάτιον, καὶ συντόνως κωπηλατῶν, ἐφθάσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ἔφερε τὸ ἀκάτιον ὑπὸ τὴν πίπτουσαν γέφυραν, καὶ δλόκληρος ἡ οἰκογένεια κατέβη ἀσφαλῶς διὰ μέσου σχοινίου. «Θαρσεῖτε!» ἐφώνησε, «τώρα εἴσθε ἀσφαλεῖς.» Δι' ἀγῶνος ἔτι συντονωτέρου, καὶ διὰ μεγάλης δυνάμεως βραχιόνων, ἔφερε τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ ἀκάτιον εἰς τὴν ξηράν. «Εὖγε παλληκαρίον μου!» ἐξεφώνησεν ὁ κόμης, ἐγγειρίζων εἰς αὐτὸν τὸ πουγγίον τὰ φλωρία, «ἰδοὺ ἡ ὑποσχέσις ἀνταμοιβῆς.» «Δὲν ἐκινδύνευσα τὴν ζωὴν μου διὰ χρήματα,» ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. «Ἡ δούλεισίς μου ἀρκεῖ πρὸς ζωοτροφίαν ἐμοῦ, τῆς γυναίκος καὶ τῶν τέκνων μου. Δὸς τὸ πουγγίον εἰς τὴν πτωχὴν οἰκογένειαν, ἥτις ἔχασε πᾶν ὅ,τι εἶχε.»

ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΣΚΟΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ.

Ο ΜΕΓΑΣ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος τοῦ αἰωνός μας, ὁ Σκότ, δίδει τὴν ἐπομένην συμβουλήν εἰς τὸν υἱὸν του.--«Ἀναγίνωσκε, ἀγαπητέ μου Κάρλε, τὰ ὠφελιμώτερα. Ὁ ἄνθρωπος διαφέρει ἀπὸ κτήνη καὶ πτηνὰ μόνον ἐπειδὴ ἔχει τὰ μέσα τοῦ ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τὰς τῶν προγόνων αὐτοῦ γνώσεις. Ἡ χελιδὼν κτίζει τὴν αὐτὴν φωλεάν, τὴν ὁποῖαν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔκτισαν, καὶ τὸ στρουθίον δὲν κερδαίνει τίποτε ἀπὸ τὴν πείραν τῶν γεννητόρων του. Ὁ υἱὸς τοῦ σοφοῦ χοίρου, ἂν εἶχεν υἱόν, ἤθελεν εἶσθαι ἀπλοῦν κτήνος, καλὸν μόνον διὰ τὰ χοιρομήριά του. Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν

* Ἰδε Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 161.